

Soru-Cevap

Soru: Yaşanan olaylarla ilgili net olmayan birtakım hususlar var:

1- Mısır ve Tunus'taki olayların kendiliğinden başladığını öğrendik ve bunları mübarek olarak nitelendirdik. Aynı şekilde Libya ve Yemen'deki olaylar da büyük kitlesel hareketlenmeler şeklinde başladı. Neden ayaklanan "başkaldıran" insanlar, Tunus ve Mısır'da rejimi güzelleştirme operasyonları ile yetindiler. Zira "başkaldıran" insanlar, sanki raundu kazanmış gibi bir görüntü ortaya çıktığı halde rejimin "yapısı" olduğu gibi kaldı. Hatta Mısır ve Tunus'ta rejimin yapısı hiç değişmedi?

2- Aynı şekilde Tunus ve Mısır'da işler hızla belli bir noktaya ulaştı. Ancak ayaklanma "dalgası", Libya ve Yemen'e sıçrayınca mesele uzadıkça uzadı. Bu farklılığın nedeni nedir?

3- Ayrıca medya organları, geçen son üç gün içerisinde ve hala Avrupa'nın [İngiltere ve Fransa] önemle Libya'ya müdahale edilmesi üzerinde durmalarından, Libya üzerinde uçuşa yasak bölge projesine hazırlanmalarından ve Amerika'nın buna temkinli yaklaştığından veya tereddüt ettiğinden bahsetmektedir! Nitekim Fransa, 09.03.2011 günü Libya Ulusal Geçiş Konseyi'ni tanıdığını ve Avrupa Birliği'ni de tanımaya çağırdığını açıkladı. Avrupa Birliği ise bugün, yani 11.03.2011 günü Ulusal Konseyi tanımaya yakın olan Brüksel'de yaptığı olağanüstü toplantısında Ulusal Konseyi, resmen muhatap taraf olarak kabul etti ve Kaddafi'nin derhal gitmesini istedi... Bu sırada Amerika ise yaşanan olayları kendi çıkarları için istismar etmesi ve İngiliz nüfuzunun yerine geçmesi için bunun kendisi açısından bir fırsat olması beklenirken Avrupa gibi istekli görünmedi... Peki, neden Avrupa, müdahale etmeye Amerika'dan daha çok istekli görünmektedir?

4- "Başkaldıran" insanlar hakkında ne dersiniz? Açıkça kanlı ve şerir bir yöntem benimseyen ve Libya'yı cehennem ateşine çevireceğini söyleyen silahlarla donanımlı Libya tagutu karşısında direnebilecekler mi?

Bu hususları açıklamanızı rica ediyoruz. Allah sizleri hayırla mükafatlandırsın.

Cevap:

1- Tunus, Mısır hatta Libya ve Yemen'deki olayların kendiliğinden başladığı doğrudur... Bu olayların, insanların yöneticilere karşı korku engelini aşmasını ve İslamî şiarları yükseltmelerini sağlamasından dolayı olumlu bir etkisi olmuştur. Zira insanlar, harekete geçtiler ve yöneticilerin zulmünden korkmaksızın tekbirler getirdiler. Bundan dolayı insanları harekete geçirmede faydaları olmuştur... Bu nedenle bu bakımdan güzel ve mübarek olaylardır... Bir yönden böyledir.

Diğer yönden ise şöyledir: Bu hareketlenmeler, genel haykırışlarla duygusal olarak başlamıştır. Devletlerarası etkin güçlerin ve ajanlarının, bu tür hareketlenmelere sızması kolay bir iştir. Bu nedenle Tunus'taki Avrupalı güçler [İngiltere ve Fransa], önce ayaklanan insanların arasına karışan eğittikleri ajanları yoluyla bu hareketlere sızmayı ardından da rejimin temel yapısını korumayı ve kısmî güzelleştirme operasyonu ile birlikte bu güçlerin nüfuzlarını devam ettirmeyi başardılar...

Mısır'da da bu şekilde oldu. Orada olan tek şey Amerika'nın ajanları yoluyla ayaklanan insanların arasına sızmasıdır...

Bu hareketlerin birer duygusal hareket olmasından ve devletlerarası güçler ile ajanlarının sızmasının kolay bir iş olmasından dolayı muhlis bir uyanıklığa sahip herkes bu durumun farkındadır. Bu nedenle muhlis güçler, ayaklanan insanları dönen olaylara karşı bilinçlendirmek, akıtılan kanların heder olmaması, uğruna tekbirler getirdikleri dinlerinin hükümlerine uygun taleplerde bulunmaları için onlarla bağlantıya odaklandılar...

Ayaklanan insanlara yönelik bu yoğun sadık ciddi girişimlere rağmen öteki güçler, taraftarlarını ve araçlarını seferber ederek ayaklanan insanlara etki ettiler. O denli etki ettiler ki Mısır'ın Tahrir Meydanı'nda binlerce kişi cemaat halinde salah kıldıkları, coşkulu şekilde tekbir getirdikleri ve İslamî şiarları yükselttikleri halde İslami yönetim talebinde bulunmadılar. Hatta Filistin'i gaspeden Yahudi varlığına karşı cihadı bile dile getirmediler. Hatta ve hatta Camp David anlaşmasını ilga etmeyi bile dile getirmediler!

Bu, doğru değişimi gerçekleştirmek şü iki şeyi gerektirir şeklindeki hikmetli sözün doğruluğunu teyit etmektedir:

-Mücerret bir kamuoyu değil genel uyanıklıktan kaynaklanan bir kamuoyunu

-Herhangi bir nusreti değil kuvvet sahiplerinin nusretini

Ayaklanan insanlar ise bu iki şeyde basiret üzere değildiler. Bu nedenle ayaklanma, siyasî yapı değişmeksizin güzelleştirme operasyonu ile sonuçlandı.

2- Bin Ali ile Hüsnü Mübarek'in sayılı günler içerisinde devrildiği Tunus ve Mısır'da yaşananlar ile olayların uzadıkça uzadığı Libya ile Yemen'de yaşananlar ve yaşanmakta olanlar arasındaki farka gelince: Çünkü Tunus ve Mısır'daki devletlerarası etkin güçler, her ikisini de kendi nüfuz bölgelerinin kontrolünde tuttular. Zira Avrupa, Tunus'taki işlerin dizginlerini eline geçirdi, işleri aşamalı ve aralıklı şekilde çözdü... İnsanlar gürültü çıkardıkça onların karşısına başka yüzle çıktı. Ancak laik kapitalist rejimin yapısı, hiç değişmeden olduğu gibi kaldı. Mısır'da da böyle oldu. Zira Amerika, eski ve şimdiki dönemde siyasî güçlerle bağlantı kurmada tek başınaydı ve meseleyi aynı şekilde aşamalı şekilde çözdü. Ayaklanan insanlar gürültü çıkardıkça onların karşısına başka bir yüzle çıktılar!

Hakeza Bin Ali ve Mübarek'in sayılı günler içerisinde devrilmesini kolaylaştıran faktör, Tunus'ta Avrupa ve Mısır'da Amerika olmak üzere meydana devletlerarası tek bir aktörün olmasıdır... Bu iki aktör, on yıllarca eski rejimin kucağında yetişen bu iki ülkedeki ajanları yoluyla Tunus ve Mısır'daki zalim yöneticilerin dayattığı zulme, zorbalığa ve baskıya karşı ayaklanan insanların arasına sızmayı, onlardan daha fazla çığlık atmayı, onlardan daha güçlü ve sert söylemlerle taleplerde bulunmayı başardılar. Ardından da ayaklanan insanlara karşı hileye yoğunlaştılar!

Yani Tunus ve Mısır'da çatışan taraflar şunlardır:

Duygusal sloganlarla zulme karşı ayaklanan insanlar...

Tunus'ta ajanları yoluyla Avrupa ve Mısır'da ajanları yoluyla Amerika...

Hakeza özgürlük ve demokrasi adı altında laik kapitalist rejimin yapısını kolaylıkla korudular. Bunu ise ileride açıklayacağımız üzere güzelleştirme operasyonu ile yaptılar!

Yemen ve Libya'ya gelince: Durum farklıdır. Zira Avrupa, Amerika'nın Libya ve Yemen'e müdahale etmesini engelleyemedi. Dolayısıyla işleri istediği gibi ayarlayacağı şekilde her iki ülkede de sahne tamamen Avrupa'ya ait değildi. Böylece baştan beri uğraştığı üzere insanları, formalite değişikliklere ve ajanlarının kalmasına razı etti. Böylelikle insanları ikna etme girişimlerinde bulunarak kalabilirlerse Kaddafi Libya'da ve Ali Salih Yemen'de kalabilsin. Avrupa, bu iki liderin kendi çıkarlarını gerçekleştirmeyi devam ettirmede başarısız olduğu ve ayaklanan insanları katliamlarla kontrol altına alsalar bile ülkelerine etki etme güçlerini kaybettikleri, yani rollerini tamamladıkları ortaya çıkıncaya kadar bu hususta onlara alan da bıraktı. Bu nedenle şü anda Avrupa, Libya ve Yemen'de oluşturduğu siyasî tabakadan bir alternatif çıkarmaya çalışmaktadır. Ancak Tunus'ta olduğu gibi işi kolay olmayacaktır. Çünkü karşısında Libya ve Yemen'e yamyam gibi göz dikmiş (Amerika) gibi başka bir sömürgeci devlet vardır... Görüldüğü üzere sahne tamamen Avrupa'ya ait değil. Yoksa Tunus'ta olduğu gibi işi kolaylıkla hallederdi. Dahası Amerika, açıktan açığa veya perde arkasından bağlantıya geçerek daha ilk günlerden devreye girdi... Yani her iki ülkede çatışan taraflar şü üçüdüdür:

Duygusal sloganlarla kendiliğinden zulme karşı ayaklanan insanlar...

Mevcut yüzleri değiştirerek eski nüfuzlarını korumaya çalışan "Libya'da İngiltere ile Fransa ve Yemen'de İngiltere" olmak üzere Avrupa...

Her iki ülkede de etkin bir nüfuz elde etmeye çalışan Amerika...

Bu iki devletlerarası taraf, yani Avrupa ve Amerika, bu yöneticilerin geçmişteki diktatörlüklerinden haberdar değilmişçesine bağlantı araçlarında ve medya organlarında tagut ve diktatör yöneticilere karşıymış gibi görünmeye çalıştılar. Oysa bu sömürgeci kafir devletler, kendi çıkarlarını gerçekleştirdikleri sürece İslam beldelerindeki bu zalim tagut yöneticilerin arkasında durdular. Rollerini tamamlayınca onları kaldırıp attılar ve bunlardan daha az kara yüze sahip başka yüzler aramaya başladılar!

Yani Libya ve Yemen'deki hareketlenmeleri Tunus ve Mısır'dakinden daha çok uzatan faktör, bu iki ülkedeki devletlerarası çatışmanın varlığıdır.

3- Müdahale hususuna gelince: Amerika'nın olayların başlangıç tarihi olan 17.02.2011 tarihinden bu yana müdahale edilmesi ve uçuşa yasak bölge oluşturulması üzerinde önemle durduğu görülmektedir. Nitekim Amerikan gemileri, Libya sahilleri yakınlarına kadar hareket etti... Her zaman olduğu gibi Amerika, uçuşa yasak bölgesi konusuna tek başına hakim olmayı, sanki "ayaklanan" insanları koruyormuş gibi bu durumu istismar etmeyi, Kaddafi'nin yerine bir alternatif üretmek için bu yolla müdahale etmeyi ve böylece İngiltere'nin nüfuzu yerine geçmeyi istemektedir...

Ancak İngiltere harekete geçmede gecikmedi. Zira önce uçaklarını Kıbrıs'a gönderdi ardından Fransa ile dayanışma içerisinde uçuşa yasak bölge konusunda o da aktifleştirdi. Dahası Bingazi'de Geçiş Konseyi'ne bir heyet gönderdi... Ulusal Konseyi ise bunu hemen reddetti.

Avrupa'nın müdahalesi Amerika'nın müdahalesinden farklıdır. Zira İngiltere, Libya'daki nüfuzu sırasında türettiği siyasi bir tabakaya sahiptir. Kaddafi ve yandaşları, yönetimi boyunca İngiltere'nin çıkarlarına hizmet etmekteydi. Kaddafi devrildi devrilecek derken İngiltere, uçuşa yasak bölge oluşturma bahanesi ile Libya'daki ajanlarının yanında olmayı önemser oldu ki böylece Kaddafi'nin alternatifini üretmedeki siyasi durumu idare edebilsin. Bu nedenle kendisini Libya'daki ajanlarına yaklaştıracak her türlü uygun "yasal" üslupla müdahalede bulundu ki ajanlarından insanların karşısında azgın gaddar biri haline gelen Kaddafi'nin yerine geçecek yüzü daha az kara olan birini bulabilirdi! Böylece askerî müdahalesi, Libya'daki yandaşları ile birlikte yürüteceği siyasi çalışmaya bir kılıf olacaktır. Nitekim İngiltere ile Fransa'nın uçuşa yasak bölge ve aynı şekilde Avrupa Birliği'nin 11.03.2011 günü yaptığı olağanüstü toplantısındaki kararları konusundaki aktiflikleri bunu göstermektedir.

Bilindiği üzere diğer Avrupa devletlerinin, Fransa ve İtalya'nın, büyük ekonomik çıkarları vardır ve çıkarlarını koruyabilmeleri için yapabilirlerse müdahalede bulunmak onların çıkarıdır ve İngiltere de bu hususta Amerika'ya karşı onları desteklemektedir... İngiltere, Kaddafi'nin devrilmesi halinde yönetimi devralmak için hazırlık yapmaya, içerideki ve dışarıdaki ajanları yoluyla çalışmaya başladı. Zira Libya'da insanlar karşısında yüzlerini değiştirebilecek siyasilere sahiptir...

Amerika'ya gelince: Kaddafi, Amerika ile birlikte yürüyecek hiçbir siyasi tabaka bırakmadı. Bu nedenle Amerika, askerî müdahaleden önce kendi yandaşının olmasını güvenceye almak istemektedir.

Binaenaleyh Amerika, ayaklanan insanların kendilerini Kaddafi'nin ateşinden kurtaracak olanın onun, yani Amerika'nın olduğunu idrak edinceye kadar müdahale hususunda ağırdan aldı. Bu nedenle ayaklanan insanlar, ısrarla müdahale etmesi çağrısında bulunmaktalar. Özellikle ki Amerika, kendisi olmadan tek başına uçuşa yasak bölge oluşturmanın sorunu çözmeyeceğinin farkındadır.

Hakeza Amerika'nın müdahale hususunda ağırdan alması, müdahalede bulunulmasını istemediğinden değildir. Bilakis müdahalede bulunduğu kendi yandaşlarının olmasını garantilemek içindir. Yani Amerika, müdahaleye yeltendiğinde buna değecek sonuçlar elde etmeyi istemektedir. Zira Amerika'nın müdahalede bulunması birçok yükü beraberinde getirmesi demektir:

Zira Amerika, Afganistan ve Pakistan'da savaşın içerisindeyken ve Irak'taki durumu halledememişken üçüncü bir savaşa liderlik edemez. Ayrıca doğru olmayan güvenceler ve raporlara rağmen kurtulamadığı bir de malî krizi vardır. Nitekim Hillary Clinton, Amerikan Kongresi'nde yaptığı konuşmasında bu hususa dikkat çekerek dışişleri bakanlığı bütçesinin yarıya düşürülmesinden şikayetçi olmuş ve bunu "zor dönemler için kıytrık bir bütçe" şeklinde nitelendirmiştir. Amerikan Savunma Bakanı Robert Gates ise şunları ifade etmiştir: "*Askerî tedbirlerin büyük bir titizlikle araştırılması gereken dolaylı sonuçları olabilir.*" [Washington Post/02.03.2011] Dolayısıyla Amerika'nın doğrudan üçüncü bir savaşa bulaşması, yükünü arttıracak ve diğer bölgeler ile kendi içerisindeki sıkıntıların altında onu yıpratacaktır. Bu nedenle Gates, 01.03.2011'de "Kearsarge" ve "Ponce" adlı iki savaş gemisine Libya sahillerine doğru hareket etmeleri emrini vermesine gerekçe olarak bunun insanî yardım amaçlı olduğunu göstermiştir. Dolayısıyla Amerika kuvvetlerini, insanî misyonu bahanesi altında göndermektedir! Bu şekilde..! Gerçekte ise bu gemilerin gönderilmesi, gerektiğinde yakından çalışmak için askerî görevler altında durumu takip etmek içindir! Keza Kaddafi rejimini korkutmak ve en kötü ihtimaller karşısında Libya'ya darbe indirmeye hazırlıklı olmak içindir.

Tüm bunlarla birlikte Amerika, ayaklanan insanlarla temas kurmaya çalışmaktadır ki Clinton, bunu açıklamıştır. Ayrıca önümüzdeki günlerde Kahire'ye yapacağı ziyaret sırasında başka temasların olacağını da açıklamıştır. Amerika, hem bir yolunu bulabilirse içerideki liderleri devşirerek nüfuz elde edebilmek için direkt müdahalede bulunmadan ayaklanan insanlara destek vermeye hem de dışarıdan

Kaddafi'yi sıkıştırmaya çalışmaktadır. Ta ki liderlerden bazılarını devşirir veya ayartır ve Libya'nın içine sızacağına kanaat getirirse işte o zaman yükünü üstlenmeye degecek askerî müdahalenin bir değeri olduğunu görecektir.

İşte Amerika'nın müdahalede bulunma veya ayaklanan insanlarla ilişkiye geçme hususunda ağırdan almasının nedenleri bunlardır. Bundan maksadı ise Libya içerisinde etkin siyasî bir sızmayı garantilemek içindir ve görünen o ki bu yolda yürümekte olup sanki buna yaklaşmış gibidir.

4- "Ayaklanan" insanların direnmesine gelince: Mücrim Kaddafi karşısında sebat etikleri görülmektedir. Bunun kanıtı ise Kaddafi'nin ağır silahlarına karşı koymadaki ısrarları ve korkmamalarıdır. Zira korku engelini aştılar, silah çektiler, onlara ordu güçlerinden katılanlar oldu, birçok bölgeyi ele geçirdiler ve birçok kabile onlara katıldı. Böylece yeni bir duruma hazır hale geldiler ve parlak İslamî şiarlara sahipler... İşte tüm bunlar, onları büyük kahramanlıklar altında Kaddafi'nin paralı askerlerinin karşısına sevk etmektedir.

Ancak onların sahip olduğu silahlar ile Libya tagutunun sahip olduğu silahlar arasında dağlar kadar fark vardır. Zira Kaddafi, yanan yollar üzerindeki ayaklanan insanların üzerine lav püskürtmektedir... Sömürgeci güçler, Avrupa ve Amerika, Kaddafi'nin silahlarının ağır basmasını istismar ederek ayaklanan insanlara yardım etmek üzere ortaya çıkacaklar ve korkulan o ki sömürgeci güçlerin, Kaddafi'nin işlediği kanlı katliamı durdurmaya dönük bir müdahalede bulunmak amacıyla sözde "insanı" bir bahane bulmayı başarmalarıdır...

Hazin olan durum hatta utanç verici olan şu ki Libya'daki kanlı katliamın dibinde olan Arap yöneticilerin kıllarını dahi kıpırdatmamaları ve insanları katletmek için dışarı çıkarırken Libya'daki mazlum halka yardım etmeye gelince harekete geçmeyen ordularının kışlalarına çakılıp kalmasıdır. Bunun da ötesinde onlar, sağdırlar, dilsizdirler, kördürler ve akıl da etmezler...

İşte korkulan şey şu ki sömürgeci kafirlerin, Libya tagutunun işlediği kanlı katliamı istismar ederek Libya'da askerî müdahaleye gidecekleri bir yol edinmeleri ve Arap yada Libyalı tarafların süregelen vahşi katliam sonucunda buna çağrıda bulunmaktan geri kalmamalarıdır. Nitekim Arap Topluluğu genel sekreteri, bu durumu ima etmiştir.

Bu korku, beraberinde başka bir korkuyu getirecektir. O da Kaddafi rejiminin devrilmesi halinde İngiltere'nin, ayaklanmanın dizginlerinin ajanların eline geçmesini sağlaması ve iktidara onları getirmesidir. Aynı şekilde kendisine ajanlar bulmayı ve yeni güvenceler almayı başarması halinde Amerika'nın ajanlarının işlerin dizginlerini ellerine geçirmesi korkusu da vardır. Şu ana kadar Libya'daki durum, ne muhlislerin ne İngiltere'nin ajanı Kaddafi rejiminin ne Kaddafi'nin alternatifleri olan İngiltere'nin ajanlarının ne de Amerika'nın ajanlarının lehine kesinlik kazanmıştır. Hatta ayaklanan insanlar, zafer elde edip Kaddafi'yi devirseler bile durum, kısa bir zaman içerisinde bu taraflardan herhangi bir taraf lehine kesinlik kazanmayacaktır. Çünkü bunun nedeni, hem bu sömürgeci devletlerin müdahalede bulunmaları ve gizli bir rekabet içerisinde girmeleri hem de insanların arasında işlerin dizginlerini ele geçirmeye çalışan ajanlarının olmasıdır. Libya halkının bu durumdan kurtulması, ancak İslam'ı devlet, toplum ve tüm işlerde açık ve net bir şekilde bir hayat nizamı olarak benimsemeleri ile mümkündür... Atılan ulusal sloganlar altında ise herkes, bu sloganların altına girecek, her bir taraf işlerin dizginlerini eline geçirmeye çalışacak, insanlara liderlik edecek ve böylece emniyet ve güven içerisinde altında gölgelenecekleri adil bir yönetim gerçekleşmeden akıtılan masum kanlar zayi olacaktır.

Libya'daki Müslümanlar için korktuğumuz şey şu ki kendilerine mücavir olan yöneticilerin onları yalnız başlarına bırakması, sömürgeci kafirlerin Müslümanların beldelerini gözetleyip durması ve Libya tagutunun yaptığı kanlı katliamların kabarmasıdır...

Ümmete düşen şey; Kaddafi tagutuna engel olmaları ve ordularını harekete geçirmeleri için yöneticilerine özellikle de Libya'ya komşu olan Mısır, Cezayir ve Tunus'taki yöneticilerine baskı yapmaktır ki böylece Kaddafi, aveneleri ve paralı askerleri yaptıklarının vebalini tatsınlar. Bu ise dünyada aşağılayıcı bir azap ve ahirette cehennem azabıdır. Bu ise Aziz olan Allah'a hiç de zor değildir.